

Ataulfo Riera

Latinamerika och den arabiska revolutionen. Chávezismens bankrutt?

Regeringarna i Europa försöker förhindra, att solidariteten mellan arbetare i Europa och de arabiska folkmassorna, blir till en farsot för dem. Därför stämplar de folkresningarna som inskränkt islamistiska. I Latinamerika åter försöker de venezuelanska och kubanska vänsterledarna att mota de gryende maktomvälvningarna med, att kalla de diktatoriska regimerna i Libyen, Syrien och Iran för "anti-imperialistiska", och därmed hävda att upproren undergräver kampen mot imperialismen.

Arabvärldens revolutioner är således ett lackmustest inte bara för imperialismen utan även ett för den kubanska och venezuelanska ledningen. Ty det verkar som om de, tagna på sängen som de blev av resningen, ännu inte riktigt fattat djupet och bredden på omvälvningen som är på gång. De tycks inte begripa den folkliga hungern, efter verklig demokrati, social rättvisa, och för en självständig folksuveränitet, som driver de arabiska massorna. De inser inte heller vilket tillfälle som erbjuds för att i världsskala förändra kraftförhållandet mellan kapital och arbete, och därmed möjligheten till ett ökat motstånd mot imperialismen.

Kubas f.d. president Fidel Castros och Venezuelas president Hugo Chávez hållning visavi händelserna i Libyen är i sanning skandalös. De antyder, även om Castro är mindre uppenbar än Chávez, att den folkliga resningen i Libyen är ett resultat av intriger, en imperialistisk komplott, för att störta en fientlig regim. Märkligt nog säger de inget om, den officiella libyska versionen, att det är al-Qaida som ligger bakom "kravallerna". Dock fakta är inte, "särpräglade" eller "speciella" såsom tanken om en CIA eller bin Laden konspiration låter påskina, utan de visar tvärtom på att omvälvningen i Libyen ingår i den revolutionära process som pågår i den arabiska världen. Det är förstas inget märkligt, Libyen ligger ju mitt emellan Tunisien och Egypten.

Trots dessa nakna fakta har Castro deklarerat att vi "måste vänta ett tag för att kunna avgöra vad som är sanning och vad som är lögn, eller en blandning av alla slags uppgifter mitt i det kaos (sic!) som föreligger i Libyen." Fast han själv drar omedelbara slutsatser " ... den värsta orätten, i detta ögonblick, det skulle vara att förbli tyst inför det brott som NATO är i färd att begå mot folket i Libyen. Ledningen för denna krigiska organisation drivs att göra det. Vi måste fördöma det" Det problematiska i denna hållning är ju, såsom Santiago Alba Rico och Alma Allende har påpekat, att det inte är Natos flygplan som beskuter det libyska folket, utan regimen Khaddafis flygplan!¹ Det är således, enligt Castro, ingen brådska att fördöma blodbadet som Khaddafi utför och ställa sig på de beskjutnas sida, utan vad som brådskar är att demonstrera mot en framtida Natointervention. Så inför faran om ett kommande brott bör vi istället "hålla tyst" om det brott som nu pågår inför våra ögon. Enligt samma svart/vita "lägerindelning" (mina fienders fiender är mina vänner) gav president Hugo Chávez och Nicaraguas president Daniel Ortega den 25 februari sitt "stöd för Libyens regering". Och det skedde vid en tidpunkt då regeringen Khaddafi massakrerade libyer med tunga vapen.

Det ska ingalunda finnas något tvivel om att imperialisterna ljuger och bedrar. De inväntar bästa möjliga tillfälle att kunna agera i eget intresse. Det bör alltså vara lika klart att vi måste fördöma den dubbelmoral som de ådagalägger när de fördömer krafterna som förorsakat de civila offren i Libyen men inte dem i Irak, Afghanistan eller Palestina. Men denna deras

¹ Santiago Alba Rico & Alma Allende. "What's going on in Libya? From the Arab World to Latin America". [3/3 2011] <<http://venezuelanalysis.com/analysis/6035>>. I original "Que pasa con Libia? Del mundo árabe a América Latina" [24/2 2011] <www.rebellion.org/noticia.php?id=123027>

dubbelmoral rättfärdigar på intet vis ett stöd åt en blodig tyrann Khaddafi, som dessutom är i färd med att öka imperialismens möjlighet att återställa det tidigare kraftförhållandet mellan arbete och kapital i arabvärlden. Ett tillstånd då imperialisterna självfallet inte drog sig för - trots utgjtelserna över Khaddafis s.k. "*gröna revolution*" - att samverka med hans korrupta regim. Denna deras gemensamma utsugning är således som ler och långhalm i det imperialistiska nätverket av att plundra den arabiska världen på dess naturtillgångar.

I Venezuela har organisationer som exempelvis Marea Socialista intagit en klar hållning till stöd för det libyska folket och mot diktatorn Khaddafi. Vi får hoppas att de venezuelanska och kubanska arbetarna kommer att vara mer förmögna att begripa, vad som står på spel, än vad deras ledare gör. Men även om Chávez fattar och rättar till sin hållning, är det tvivelsutan så att hans katastrofala uttalanden kommer nu och i framtiden att besudla den prestige han har haft hos de arabiska massorna. Den populariteten fick han med sitt motstånd mot kriget och ockupationen av Afghanistan 2001 och Irak 2003 liksom Israels angrepp på Libanon 2006. Populariteten nådde sin höjdpunkt i januari 2009 då han utvisade Israels ambassadör och delar av ambassadpersonalen som en protest mot massakern som den sionistiska staten Israel begick mot Gazas befolkning, när han hävdade en "*obetingade solidaritet med det hjältemodiga palestinska folket*". Men ännu mer förödande är faktumet att med personen Chávez missgrepp diskrediteras även prestige för alternativet "*socialismen i det 21:sta århundradet*" mycket djupt i den arabiska världen.

Denna Chávez hållning är en gudagåva för de reaktionära och imperialistiska krafterna, vilka har varit desorienterade utav omfånget av det som hänt och som med alla medel har försökt få situationen under sin kontroll för att stoppa den arabiska revolutionen. Än mer, med att skamlöst ställa sig bredvid den libyska tyrannen Khaddafi, ger den chaveziska ledningen sina belackare ammunition i deras ihärdiga beskyllningar av den som varande av "*diktatorisk*" art.

De araber som idag befinner sig i Latinamerika, i USA och i Asien och som står i de främsta leden av den anti-imperialistiska kampen måste världen över ges ett ovillkorligt stöd från alla framstegsfrämjande krafter. Det är det bästa sättet, att motverka det skenheliga påståendet att imperialismen representerade folks demokratiska intressen och att stävja faran för en militär intervention – hotande eller verklig.

La Gauche (Bryssel) den 27 februari 2011. Översättning Per-Erik Wentus.